

[Gunnar Fog-Petersen.]

meget dybe Beklagelse, at der nu er Penge nok til Færdiggørelse af Bygningen med Undtagelse af det indre og Inventaret, medens det i 1927—28 hed, at man kunde gøre det hele færdigt med Undtagelse af Klosteret og Inventaret. Det vil sige, at Rigsdagen har faaet positivt gal Besked i 1927—28 og yderligere har maattet lægge store Beløb paa Bordet. Ser man saa nærmere efter, viser det sig, at Bygningen aldeles ikke kan gøres færdig for det Beløb, der nu er bevilget. Der er bevilget ekstra Penge til Planering og til Anlægene rundt omkring Kirken. Men dernæst er Klosteret ikke gjort færdigt. Bygningen er ikke gjort færdig indvendig; der mangler ganske Inventar, Varmeapparater, elektriske Ledninger o. s. v., o. s. v. Det vil sige, at man, hvis man vil gøre denne smukke gamle Kirke færdig, kommer op paa yderligere meget store Beløb, og man er, ærede Medlemmer, allerede meget højt over Milionen.

Det forekommer mig, at det ikke kan blive ved at gaa paa denne Maade med det offentlige Byggeri her i Landet. En Arkitekt giver et Overslag, som Rigsdagen tager for gode Varer. Saa bevilges der en Sum, og naar de Penge er brugt, siger Arkitekten: nu er jeg ikke mere end halvt eller trekvart færdig med mit Arbejde. Og saa gaar det tidt saadan til med Statsbygninger, at hvis en Arkitekt har sat f. Eks. en Gesims op, gaar han og ser paa den og taler med Bygningsudvalget om den, og det ender med, at han siger: Jeg synes ikke, den er saa pæn, som den kunde være, lad os hellere pille den ned og sætte en anden op. Saaledes gør man, naar Staten bygger, men ikke, naar private bygger, de forlanger Sagerne undersøgt i Forvejen og kontrolleret. Eller der bliver sat haandstrøgne Façadesten ind et Sted, og man synes saa, at det er smukt at rappe dem over, fordi det maaske i Mellemtiden er blevet moderne at gøre noget saadant. Der mangler Kontrol, der mangler Ledelse med Hensyn til Statens Bygninger, og jeg henstiller til den høje Regering; at den gennemfører væsentlige Reforme paa dette Omraade, saa at ikke vedblivende, som det hedder her, Regeringen og Offentligheden med Beklagelse maa se, at det er gaaet saa-

ledes, eller at man maa indrømme, at den Kritik, der rejses, er fuldt ud berettiget. Jeg tror derfor, det bliver nødvendigt, at man gaar haardere frem, end man har gjort hidtil, overfor dem, der har Ansvaret, den ledende Arkitekt i de fleste Tilfælde. Hvis en saadan Mand ikke er i Stand til at gennemføre det Arbejde, han har paataget sig, hvor han har Ansvaret for Beregningerne, bør han sættes til Side, og saa bør andre komme til, som kan svare til det, de lægger Navn til.

Jeg føler mig altsaa i øvrigt sikker paa, at der vil blive ført en økonomisk Statshusholdning, og det er ogsaa stadig nødvendigt, at dette finder Sted her i Landet. Jeg vil udtale min Glæde over, at der baade af den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Hauch) og af det konservative Folkpartis ærede Ordfører (Schovelin) er givet Tilsagn om en saglig og fordomsfri Forhandling i Henhold til hele Landstingets Stilling i Forfatningen og dets Pligter, og jeg føjer til: naturligvis ogsaa under Hensyntagen til den Placering, som Landstinget har givet sig selv i vor Forfatning gennem sin Deltagelse i Lovgivningen i Almindelighed og den selvstændige Optræden, dette Ting i Almindelighed udviser overfor den almindelige Lovgivning. Det er rigtigt nok, at Landstinget i og for sig er ligeberettiget med Folketinget efter Forfatningen, men dets Indfyldelse i vort offentlige Liv er jo ingenlunde saa stor som Folketingets; saa stor har den ikke været i mange Aar og bliver det heller aldrig mere.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) nærrede Bekymring for, at den højtærede Indenrigsminister ikke skulde faa Beskæftigelse nok, og mindede om det gamle Ord, at Lediggang er Fandens Hovedpude. Efter mit Kendskab til den højtærede Indenrigsministers Fortid tror jeg ikke, at han har været udsat for Fristelser i den Retning, han er ganske sikkert en Mand, der aldrig har været ude for det, som det ærede Medlem mener, han nu skulde blive fristet til, og det tror jeg heller ikke han vil blive i Fremtiden. Derimod er det en almindelig Erfaring, at en Opposition og navnlig en Opposition, som er saaledes indrettet, at den om sig selv mener, at den egentlig altid burde regere, fristes langt mere i den Retning, og